

ԵԿԵՂԵՑԻՆ ՏԱՆ ՄԷՋ

Թ. ՏԱՐԻ ԹԻՄ 7, ԶՄԱՆԻ 2026

1 Peter 2:4-5

ՔՐԻՍՏՈՆԷԱԿԱՆ ԵԿԵՂԵՑԻ

ԻՆՉ Է ԵԿԵՂԵՑԻՆ:

Եկեղեցի կ'ըսուի ճշմարիտ աստուածպաշտության համար իրարու քով հաւաքուած հաւատացեալներու ամբողջութեան, որոնց գլուխը Քրիստոս է:

ԵԿԵՂԵՑԻ ԲԱՌԸ ՈՐ ԼԵՁՈՒՄԸ ԿԸ ՊԱՏԿԱՆԻ ԵՒ ԻՆՉ ԿԸ ՆՇԱՆԱԿԷ:

Եկեղեցի բառը յունարէն է եւ կը նշանակէ հաւատացեալներու ժողով:

ՔԱՆԻ ՄԱՍԻ ԿԸ ԲԱԺՆՈՒԻ ԵԿԵՂԵՑԻՆ:

Եկեղեցին երկուքի կը բաժնուի՝ Յաղթական Եկեղեցի, Զինուորագրեալ Եկեղեցի:

ՈՐՐՆ Է ՅԱՂԹԱԿԱՆ ԵԿԵՂԵՑԻՆ:

Յաղթական Եկեղեցի կ'ըսուի հրեշտակներու եւ ննջող հաւատացեալներուն:

ՈՐՐՆ Է ԶԻՆՈՒՈՐԱԳՐԵԱԼ ԵԿԵՂԵՑԻՆ:

Ամէն ճշմարիտ քրիստոնեայ, Քրիստոսի զինուորեալ եկեղեցիին մաս կը կազմէ:

ԻՆՉՈ՞Ւ ԶԻՆՈՒՈՐԵԱԼ Կ'ԸՍՈՒԻ:

Որովհետեւ քրիստոնեաները հոգեւոր զէնքով զինուած են՝ մեղքի եւ սատանային դէմ կռուելու համար:

ՈՒՐԵՄՆ, ԻՆՉ ԵՆ ԱՅՆ ՆՈՒԻՐԱԿԱՆ ՇԷՆՔԵՐԸ, ՈՒՐ Կ'ԵՐԹԱՆՔ ԱՂՕԹԵԼՈՒ:

Մեր աղօթատեղիները նիւթական տաճարներ են, բայց եկեղեցի կը կոչուին, որովհետեւ զինուորագրեալ եկեղեցւոյ անդամները, այսինքն՝ քրիստոնեաները հոն կը հաւաքուին՝ զԱստուած պաշտելու եւ փառաբանելու համար:

ՈՐՈ՞ՆՔ ԵՆ ՔՐԻՍՏՈՆԵԱՆԵՐԸ:

Քրիստոնեայ կ'ըսուի անոնց, որ Քրիստոսի կը հաւատան, մկրտուած են Ամենասուրբ Երրորդութեան անունով եւ Յիսուս պատուէրները կը պահեն:

ՈՒՐԵՄՆ ԻՆՉ ԵՆ ԱՆՈՆՔ ՈՐՈՆՔ, ՉԵՆ ՄԿՐՏՈՒԱԾ:

Անոնք որոնք չեն մկրտուած, քրիստոնեայ չեն. եւ հաղորդակցութիւն չունին Քրիստոսի հետ:

ԻՆՉ ԸՍԱԾ Է ՔՐԻՍՏՈՍ ԱՅՍ ՄԱՍԻՆ:

Քրիստոս վճռապէս ըսած է. «Եթէ մէկը ջուրէն եւ Հոգիէն չծնի՝ չի կրնար Աստուծոյ արքայութիւնը մտնել» (Յհ 3.5):

THE KINGDOM OF GOD

Monday, 6 April 2020

A Christian lives in expectancy of the coming of God's Kingdom promised by Christ. Every time that we say the Lord's Prayer, we beseech God that His “Kingdom come...”

The Kingdom of God or Kingdom of Heaven, which was the central theme of Christ's miracles, parables, and teachings, is at the heart of the Church's being and mission. The Kingdom of God does not denote a geographical area, but a spiritual realm with God as its sovereign lord. With the incarnation of Christ, the Kingdom of God was inaugurated on this earth. Through His salvatory mission, Christ exposed the values, principles, and imperatives of the Kingdom. He referred to the signs of its imminence and, at the same time, alluded to its consummation in Parousia (Greek word meaning presence or arrival) at the end of the world (Mk 1:15; 9:1).

The Kingdom of God is God's decisive intervention in history. My professor at Fordham University, Piet Schonenberg S.J., a Dutch theologian expert in Christology, taught me a valuable lesson about the Kingdom of God; during a discussion, he said: “The Kingdom of God came with Jesus Christ; period.” When I asked, with an attempt at humour, if it went back with Christ, he answered sharply that Christ gave it as a mission to the disciples and therefore the building of the Kingdom of God is the cardinal task of the Church.

In Christ, God's Kingdom is both a present and a future reality, an event and a process. We must neither consider the Kingdom of God otherworldly nor one to be realized in the future. The dynamic correlation and creative tension between these opposing dimensions upholds the church's life and orients its witness. As I grew in my ministry, I came to realize that the building of God's Kingdom was not one of the functions of the church but its *raison d'être* and that the church has no mission; it is a mission by its very being.

The church is the anticipation and the ferment of God's Kingdom on earth, a pilgrim community of faith on the way to the Kingdom of God. However, God's Kingdom transcends the boundaries of the institutional church and embraces the whole humanity and creation. The Kingdom of God, the church, and the world are different ontologically; they will converge in the eschatological realization of the Kingdom of God.

The Church is called to challenge the forces of the Kingdom of man and transform the world in the perspective of the Kingdom of God. The church should not remain indifferent to such pivotal issues of society as injustice, racism, violent extremism, and ecological disasters, issues that hamper the growth of God's Kingdom.

In the midst of anxiety and uncertainty caused by the pandemic and the growing commotion of the world, let us hear the announcement of Jesus Christ: “The time has come. The Kingdom of God is near. Repent and believe the good news” (Mk 1:15).

TURNING TO GOD
ARAM I

ՀԱՒԱՏՈՎ ԽՈՍՏՈՎԱՆԻՄ...

Մոլորածները դարձի՛ բերող, դարձնօր զիս իմ չար սովորութիւններէս դէպի բարի սովորութիւն եւ դրոշմէ՛ հոգիիս մէջ մահուան սուկալի օրը եւ գեհէնի երկիւղը եւ արքայութեան սէրը, որպէսզի զոջամ մեղքերս եւ արդարութիւն գործեմ. եւ ողորմէ՛ քու արարածներդ եւ ինծի՛ բազմամեղիս:

ԱՄԷՆ:

ՔՐԻՍՏՈՍԻ ՀՐԱԻԵՐԸԻՐԵՆ ԳԱԼՈՒ

«Ինծի՛ եկէք դուք բոլորդ» (Մտ 11.28): Այս բառերով, Քրիստոս կը բացայայտէ իր սրտի փափաքը, իր բարի կամքը: Իր փափաքն ու կամքն է որ բոլոր մարդիկը իրեն գան, իրեն դիմեն: «Ինծի՛ եկէք» բառերով, Քրիստոս ըսել կ'ուզէ՝

ա) «Ինծի՛ յանձնուեցէք»: Քրիստոս կ'ուզէ որ իրեն յանձնուինք, եւ իրեն յանձնենք մեր սիրտն ու սրտի ապրումները, մեր հոգին ու հոգիի վերքերը, մեր միտքն ու մտքի մտահոգութիւնները, մեր կեանքը ու կեանքի բոլոր երեսները, մեր ներկան ու ներկայի վիշտերը, մեր ապագան ու ապագայի երազները, մեր ժամանակը, գործերը, աշխատանքները, եւ ամէն ինչ:

բ) «Ինծի՛ բացուեցէք»: Յիսուս կ'ուզէ որ մեր սիրտը իր առջեւ բանան, պարզենք, մերկացնենք: Ան կ'ուզէ որ խօսինք իրեն՝ մեզ մտահոգող երեւոյթներուն մասին, մեզ տագնապեցնող հարցերուն մասին, մեր միտքը չարչրկող խնդիրներուն մասին: Պարզենք մեր խռովութիւնները խաղաղութեան Իշխանին առջեւ. ան կարող է խաղաղեցնել խռոված ծովը մեր կեանքին: Յանձնենք մեր հոգերը մեծ Հոգատարին. ան կարող է հոգ տանիլ մեզի ամէն ատեն: Բանանք մեր սիրտը սիրտերու Բժիշկին առջեւ. ան կարող է բուժել մեր սրտի խոցերը: Վստահինք մեր խնդիրները միակ Վստահելին . ան կարող է լուծել զանոնք: Ամօր բռնենք ձեռքէն Անոր՝ որուն ձեռքով ստեղծուեցանք . իր ձեռքին գործն ենք. ուստի լաւապէս կը ճանչնայ մեզ, մեծապէս կը սիրէ մեզ, եւ անսահմանօրէն կը գթայ:

գ) «Ինծի՛ միացէք»: Քրիստոս կ'ուզէ որ իրեն միանանք եւ իրեն հետ միասին դառնանք մէկ ամբողջութիւն, կազմենք մէկ միութիւն: Զուր տեղ չէ որ Յիսուս ինքզինք կոչեց որթատունկ, իսկ մեզ՝ ճիւղ: Ինչպէս ճիւղը առանց որթատունկին կը չորնայ, նոյնպէս ալ մենք, առանց Յիսուսի կը չորնանք ու կը մեռնինք հոգեպէս: Յիսուս ինքն է սնունդը մեր հոգիին, ինքն է աւիշը մեր սրտին. առանց իրեն մենք չունինք կեանք:

դ) Յիսուսի «ինծի՛ եկէք» խօսքը՝ իր անձին հետ անձնական յարաբերութեան մէջ մտնելու հրաւեր մըն է նաեւ: Ըսած ենք ու կը կրկնենք. Յիսուս իր արիւնը չթափեց լոկ մեր մեղքերը ներելու համար, այլ նաեւ ու մանաւանդ, մեզ Աստուծոյ զաւակները դարձնելու, եւ զԱստուած՝ մեր հարը, եւ իր գլխաւորութեամբ Աստուծոյ հետ մէկ ընտանիք կազմելու:

«Ինծի՛ եկէք»: Ընդառաջենք Տիրոջ հրաւերին եւ գանք իրեն: Առանց իրեն ո՛չ կեանք ունինք եւ ո՛չ ալ կեանքի յոյս, որովհետեւ ինքն է կեանքը (Յհ 14.6): Առանց իրեն մենք կորստած ենք, որովհետեւ ինքն է մեր Փրկիչը (Ղկ 9.55): Եւ տակաւին, ինքն է մեր յաղթութիւնը Զարին դէմ. առանց իրեն մենք պարտուած ենք Զարին կողմէ: Ինքն է ճամբան (Յհ 14.6). առանց իրեն մենք կը դանդաջենք մեղքի խաւարին մէջ: Ինքն է աշխարհի լոյսը (Յհ 8.12). առանց իրեն մենք մութի մէջ ենք: Ինքն է յարութիւնը (Յհ 11.25). առանց իրեն մեռելութիւն է մեր կեանքը: Ինքն է ճշմարտութիւնը (Յհ 14.6). առանց իրեն ստութիւն է. մեր կեանքը: Ինքն է իրաւ հովիւը (Յհ 10.11). առանց իրենք մենք մոլորած ենք: Ինքն է դուռը (Յհ 10.7). առանց իրեն մենք դուրս կը մնանք արքայութենէն:

ՔՐԻՍՏՈՍԻ ՄԵԾՈՒԹԻՒՆԸ
Վաղինակ Ծ. Վրդ. Մելոյեան

ՀԱՍԿՆԱՆՔ ՄԵՐ ՊԱՏԱՐԱԳԸ

ԲՈՒՆ ՊԱՏԱՐԱԳ ԿԱՄ ՀԱՒԱՏԱՑԵԼՈՑ ՊԱՏԱՐԱԳ

ՀԱՅՐ ԵՐԿՆԱԻՈՐ, ՈՐԴԻ ԱՍՏՈՒԾՈՑ ԵՒ ՀՈԳԻ ԱՍՏՈՒԾՈՑ

Մինչ պատարագիչը իր աղօթքը կը շարունակէ անլսելի ծայնով, դպրիներ ու ժողովուրդ կը սկսին երգել «Հայր Երկնաւոր» երգը:

Անցեալին, դեռ մինչեւ 13րդ դարու սկիզբը, անիկա չկար: Հաւանաբար մինչ այդ, պատարագիչը բարձրածայն կը շարունակէր իր աղօթքը, իսկ ժողովուրդը լուռ մտիկ պէտք էր ընէր: Այս երգը, ինչպէս նաեւ յաջորդ «Որդի Աստուծոյ» եւ «Հոգի Աստուծոյ» երգերը, 13-15րդ դարերու յաւելում են, որովհետեւ 15րդ դարէն սկսեալ կը յայտնուին Պատարագամատոյցներուն մէջ: Որքան ալ մենք այսօր դժուար կը պատկերացնենք մեր Պատարագը առանց այս երգերուն, որոշ է, որ շուրջ 10 դար առանց անոնց Պատարագը կատարեր ենք:

Ինչպէս անոնց յաւելման ճշգրիտ ժամանակը, այնպէս ալ դժբախտաբար անոնց հեղինակները կամ հեղինակը (ինչ որ անելի հաւանական է) մեզի անծանօթ կը մնան:

Երեք երգերը ծնով մը մէկ ամբողջութիւն կը կազմեն (թէպէտ ընդմիջումով), որովհետեւ առանձին-առանձին ամենասուրբ Երրորդութեան երեք անձերուն ուղղուելով հանդերձ՝ Քրիստոսի փրկագործական զոհագործման մէջ Հօրը կամքը եւ նպատակը, Որդիին ինքնանուէր ընծայումը, եւ Սուրբ Հոգիին կամակցութիւնը կը յայտնեն:

Պատարագի այս խորհուրդին ընդմէջէն, միաժամանակ կը լսենք աղաչանքը, որ.-

ա) Հայրը ողորմի իր բանաւոր հօտին, ինչպէս իր կամքն է արդէն:

բ) Որդին իր Հօրը հետ հաշտեցնէ մեզ՝ իր սուրբ Արիւնով փրկուած հօտը:

գ) Սուրբ Հոգին գայ եւ իր լումին հասցնէ իրեն փառակից Որդիին պատարագումին խորհուրդը:

Պատարագիչը, ինչպէս ըսինք, մինչ այդ կը շարունակէ իր եկար եւ միակտոր աղօթքը, յիշելով՝ այս խորհուրդը տեւականօրէն կրկնելու Քրիստոսի հրահանգը, որուն իբրեւ գործադրութիւն՝ ահա մենք «կը յիշատակենք մեզի համար անոր փրկագործ չարչարանքները, կենսատու խաչելութիւնը, երեքօրեայ թաղումը, երանելի յարութիւնը, աստուածապէս համբարձումը, Հօրը աջ կողմը նստիլը, եւ անոր ահաւոր ու փառաւոր երկրորդ գալուստը»:

ՅԱՄԵՆԱՑՆԻ

Այս աղօթքին անմիջական պատասխանն է «Յամենայնի օրինեալ ես, Տէր» կարճ երգը, որ Աստուծոյ ուղղուած գեղեցիկ փառաբանութիւն մըն, պարզ բայց իմաստով պերճ, եւ եղանակով (իւր քանի մը տարբերակներն ալ) յաղթական ու տօնական:

Զմոռնաք, ինչպէս ըսինք ու կը կրկնենք, որ ամբողջ Պատարագը գոհաբանութիւն է, եւ հետեւաբար եղանակները բնաւ պէտք չէ՝ կամայականօրէն դանդաղ ու քաջքշուճ դառնան, այլ՝ ըլլան զգաստ ու պիրկ, հոգեկրթիչ ու ոգեւորիչ: Այլ խօսքով՝ խօսքերուն անմիջականութիւնը եւ իմաստէն բոխող ներքին լարումը պէտք է նաեւ երգերուն մէջ դրսեւորուի:

Երգին հետ պատարագիչը ինք եւս ժողովուրդին գոհաբանութիւնը կը կրկնէ, մանաւանդ անոր համար, որ Աստուած մեր անարժանութիւնը անտեսելով՝ «մեզ այսպիսի ահաւոր եւ անպատմելի խորհուրդի մը սպասաւոր կարգեց», ո՛չ թէ մեր արժանիքներուն նայելով, որ չունինք, այլ՝ իր բազմազեղ, ամենառատ ողորմութեամբը:

Ս. ՀՈԳԻՆ ԿՈՉՈՒՄԸ

Ապա, մինչ դպիրներ ու ժողովուրդ «Որդի Աստուծոյ» կ'երգեն, պատարագիչը կ'երկրպագէ Սուրբ Սեղանին, եւ կ'աղօթէ՝ որ Սուրբ Հոգին գայ եւ իրմով օրինէ Սեղան դրուած Հացն ու Բաժակը, այնպէս որ անոնք ստուգապէս փոխարկուին մեր Տիրոջ՝ Յիսուս Քրիստոսի Մարմինն եւ Արեան: Ապա, Ս. Հոգիին ոգեկոչումով նախ առանձին-առանձին կ'օրինէ հացն ու գինին, յետոյ երկուքը միասին:

Պատարագիչի իւրաքանչիւր օրհնութեան հետ Սարկաւազը կը խնկարկէ, իսկ աւարտին՝ խորանին վրայ գտնուող բոլոր սպասարկողները երկիւղածութեամբ կ'երկրպագեն սուրբ Սեղանին եւ նուիրագործուած Ընծաներուն:

Վերը բացատրեցինք արդէն, որ մինչ Լատին Եկեղեցին «Առէք Կերեք»ին մէջ կը տեսնէ Ընծաներուն փոխարկման պահը, մեր եւ Արեւելեան բոլոր եկեղեցիներու աստուածաբանական հասկացողութեամբ՝ հացին ու գինիին փոխարկումը, այսինքն՝ Քրիստոսի ճշմարիտ Մարմինն ու Արիւնը դառնալը այս պահուն է, որ իրենց լրումը՝ «կատարումը», կը գտնեն Ս. Հոգիով, որ կը սրբագործէ Ընծաները եւ կը կատարէ փոխարկումը:

Անոր այս փոխարկումէն ետք՝ այլեւս անոնք Տիրոջ Մարմինն ու Արիւնն են, եւ հաւատքով ճաշակողներուն համար գրաւական են Աստուծոյ դատաստանէն ազատութեան եւ մեղքերու քաւութեան ու թողութեան, ինչպէս բարձրածայն կը դաւանի պատարագիչը («Որպէսզի եղիցի սա...»):

Մեր Եկեղեցւոյ այս համոզումը պարզորոշ կերպով կը տեսնենք նաեւ յաջորդ աղօթքը կանխող ծանօթութեան մէջ, ուր կ'ըսուի. «Քահանան ասկէ ետք չի խաչակնքներ խորհուրդին վրայ: Ձեռքերը միշտ սկիհէն անելի ցած կը տարածէ, իսկ աչքերը սուրբ խորհուրդին յառած կը պահէ»:

ՀՈԳԻ ԱՍՏՈՒԾՈՑ

Այս հանգրուանին, դպիրներն ու ժողովուրդը «Հոգի Աստուծոյ» կ'երգեն: Ի տարբերութիւն «Հայր Երկնաւոր» եւ «Որդի Աստուծոյ» երգերուն, որոնք միայն կենդանի հաւատացեալներուն համար աղաչանքներ կ'ընեն, «Հոգի Աստուծոյ» երգը կ'աւարտի՝ աղաչելով, որ Ս. Հոգին «հանգիստ պարգեւէ մեր ննջեցեալներու հոգիներուն»:

Պէտք է գիտնալ, որ Ս. Պատարագը կը մատուցուի «վասն կենդանեաց եւ ննջեցելոց»: Ահա, ողջերուն համար անդադար եւ բազմաթիւ աղաչանքներ մատուցանելէ ետք, այժմ այն հանգրուանն է, երբ յատուկ աղօթքներով կը յիշատակենք նաեւ ննջեցեալները: Եւ ասիկա այն պարզ պատճառով, որ եկեղեցին Քրիստոսի Մարմինն է: Իսկ Քրիստոսի Մարմին ըսելով նկատի ունինք ո՛չ միայն ողջերը՝ Զինուորեալ Եկեղեցին, այլ նաեւ ննջեցեալները՝ Յաղթական Եկեղեցին:

Ուրեմն՝ մեր հաւատքին մէջ Եկեղեցին միութիւնն է այս երկուքին, որոնք անբաժանելի են, միացած՝ նոյն Տիրոջ, նոյն Հաւատքին եւ նոյն Յոյսին մէջ, նոյն սիրոյն եւ փոխադարձ աղօթքին մէջ:

Մենք միշտ կը յիշատակենք զանոնք ու կ'աղօթենք անոնց համար, ինչպէս անոնք մեզ կը յիշատակեն եւ կ'աղօթեն մեզի համար: Ասիկա առաքելաիմն եւ անխախտելի համոզումն է Եկեղեցիին, որ այս փոխադարձ յիշատակումին եւ աղօթքին մէջ կը տեսնէ Քրիստոսական սիրոյ պատուէրին կատարումը եւ լրումը:

Արդ, ննջեցեալներու յիշատակութիւնը կը կատարէ նաեւ պատարագիչը, որ մասնաւորելով ու խմբաւորելով կը թուէ «Քրիստոսի հաւատքով ննջած բոլոր նախահայրերը, հայրապետները, մարգարէները, առաքեալները, վկաները կամ մարտիրոսները, եպիսկոպոսները, երէցները, սարկաւագները, եկեղեցւոյ բոլոր սպասարկուները, եւ հաւատքով վախճանած բոլոր հաւատացեալները, այր թէ կին»:

Ի դէպ, յիշենք նաեւ, որ կարգ մը ձեռագիր Պատարագամատոյցներու մէջ «Հոգի Աստուծոյ» երգը «Գոհութիւն եւ Փառաբանութիւն» եղանակաւոր քարոզէն ետք կու գայ («եւ եղիցի ողորմութիւն... »էն առաջ), նկատի առնելով որ ննջեցեալներու սկսած յիշատակութիւնը այնտեղ կ'աւարտի:

(Շարունակելի 12)

«ՀԱՍԿՆԱՆՔ ՄԵՐ ՊԱՏԱՐԱԳԸ»
ՍՈՒՐԲ ՊԱՏԱՐԱԳԻ ԶԱՐԳԱՅՈՒՄԸ,
ԿԱՌՈՅՑԸ, ԲՈԿԱՆԴԱՎՈՒԹԻՒՆԸ
ԶԱՐԵՇ ԱՐՔ. ԱԶՆԱԽՈՐԵԱՆ

ԻՆՉ Կ'ԸՍԵՆ ՍՈՒՐԲ ՀԱՅՐԵՐԸ ԱՍՏՈՒԱԾԱՇՈՒՆՁԻՆ ՄԱՍԻՆ

Աւետարանը այն գիրքն է, որմէ անելի բարձր մտաւորական արտադրութիւն մը ի լոյս չէ եկած աշխարհի մէջ:

ՄԱՂԱՔԻԱ ԱՐՔ. ՕՐՄԱՆԵԱՆ

Աստուածաշունչը կը մերկացնէ ճշմարտութիւնը, եւ ճշմարտութիւնը՝ կը մերկացնէ մարդը:

ՕԳՈՍԻՆՈՍ ԵՐԱՆԵԼԻ

Աստուծոյ զօրութիւնը Սուրբ Գիրքի գիտութեամբ եւ վարդապետութեամբ կը ճանչցուի եւ ո՛չ որ կրնայ զԱստուած ճանչնալ եւ պաշտել, ինչպէս որ պէտք է, առանց Սուրբ Գրոց գիտութեան:

Ս. ՍԱՐԳԻՍ ՇՆՈՐՀԱԼԻ

Մենք պէտք է միշտ Աւետարանի խրատով դաստիարակուինք՝ լուսաւորելու համար, որպէսզի ձեռք ձգենք Կտակարաններուն մէջ ամփոփուած ճշմարտութեան Սուրբ Հոգիի շնորհքներէն: Ուստի դադրինք դատարկ ու վայրապար քննութենէ եւ ընթանանք Սուրբ Գիրքի՝ Հին ու Նոր Կտակարաններուն խրատներով: Սուրբ Գիրքերը մեր վարդապետներն են: Անոնց միջոցով ընդունինք յաւիտենական յոյսը եւ անոնցմով բարձրանանք աշխարհէն վեր:

Ս. ԳՐԻԳՈՐ ԼՈՒՍԱԽՈՐԻՉ

Ի ԽՈՐՈՑ ՄՐՏԻ ԽՕՍՔ ԸՆԴ ԱՍՏՈՒԾՈՑ ԲԱՆ ՀԶ. (Բ. ԵՒ Գ.)

Եթէ ուզես քաւել՝ կարող ես. եթէ բժշկել՝ զօրաւոր ես. եթէ կենդանացնել՝ ձեռնհաս ես. եթէ շնորհել՝ առատ ես. եթէ առողջացնել՝ հնարաւոր ես. եթէ պարգեւել՝ ամենալից ես. եթէ արդարացնել՝ ամենարուեստ ես. եթէ մխիթարել՝ ամենամերճ ես. եթէ նորոգել՝ ամենակալ ես. եթէ հրաշագործել՝ ամենաթագաւոր ես. եթէ վերստին հաստատել՝ արարիչ ես. եթէ կրկին գոյացնել՝ Աստուած ես. եթէ մեր վրայ հոգ ունենալ՝ ամենատէր ես. եթէ մեղքէն կորզել մեզ՝ այցելու ես. եթէ անարժանիս բարեգործել՝ օրինեալ ես. եթէ որսողէն ազատել՝ փրկիչ ես. եթէ Քու ունեցածէդ մեզի տալ՝ հարուստ ես. եթէ մեր խնդրելէն առաջ մեզի կարկառել՝ անկարօտ ես. եթէ մեր սիրտին նեղութիւնը ընդարձակել՝ անդորրիչ ես. եթէ ետ մնացածս կանչել՝ խնամակալ ես. եթէ սասանածս հաստատել՝ վէմ ես. եթէ ծածկուածները երեցնել՝ լոյս ես. եթէ ինծի օգտակար բաները ցոյց տալ՝ բարի ես. եթէ իմ արատներս անտեսել՝ երկայնամիտ ես. եթէ ինծի պէս փոքրին հետ դատի չմտնել՝ բարձրեալ ես. եթէ ինծի նման ծառային օգնել՝ ստացող ես. եթէ աջով պաշտպանել՝ յանձանիչ ես. եթէ վիատաձիս դարման մատուցանել՝ կերակրիչ ես. եթէ անգէտս պարարել՝ վարդապետ ես. եթէ Քեզի դիմողս ընդունիլ՝ ապաւն ես:

Արդ, այս բոլոր բաները արդարեւ Քեզի միայն կը պատշաճին. ո՛չ միայն իբր ճշմարտապէս գրուած, այլ եւ իրօք կատարուած Քեզմէ, Տէր ողորմութեան, որ բոլոր նահատակներուն յառաջընթաց եղար, եւ իմ փրկութեանս համար նեղութեանց ասպարէզին մէջ Ինքզինքդ ցոյց տուիր հզօրապէս, որպէսզի իմ գոռոզ մարմինիս կարծր բռնութիւնը կակղես վտանգաւոր չարչարանքներու վարժութեամբ, ու անպարտական մարմինիդ վրայ ընդունեցիր մեր բնութեան տաժանելի տագնապումը, որպէսզի մեր մասին ունեցած գթութիւնդ գործնապէս ցոյց տաս Քու անձիդ օրինակովը:

Օրինեալ եղիր յաւիտեանս: ԱՄԷՆ:

A PRAYER OF PROTECTION Psalm 121

I look to the mountains;
where will my help come from?
My help will come from the Lord,
who made heaven and earth.
He will not let you fall;
your protector is always awake.
The protector of Israel
never dozes or sleeps.
The Lord will guard you;
he is by your side to protect you.
The sun will not hurt you during the day,
nor the moon during the night.
The Lord will protect you from all danger;
he will keep you safe.
He will protect you as you come and go
now and forever.

ՆԻԿԻՈՅ ՏԻԵԶԵՐԱԿԱՆ ՍՈՒՐԲ ԺՈՂՈՎԻ 1700-ԱՄԵԱԿ

«Ի ՄԻ ՄԿՐՏՈՒԹԻՒՆ, ՅԱՊԱՇԽԱՐՈՒԹԻՒՆ,
Ի ՔԱՌՈՒԹԻՒՆ ԵՒ Ի ԹՈՂՈՒԹԻՒՆ ՄԵՂԱՅ»:
(ԲԱԺԻՆ Ա.)

ՄԿՐՏՈՒԹԵԱՆ ԱՆՀՐԱԺԵՏՈՒԹԻՒՆԸ

Մկրտությունը փրկության անրիաժեշտ պայմաններին մեկն է (Մր 16.16: Յհ 3.5): Ուստի պարզապես արտաքին ձեւ մը չէ: Անիկա անհրաժեշտ նախապայման է Քրիստոսի եւ Եկեղեցիին պատկանելիության (Գրծ 2.37-38):

ՄԿՐՏՈՒԹԵԱՆ ՆՇԱՆԱԿՈՒԹԻՒՆԸ

Մկրտությունը աւագանի ջուրերէն վերստին ծնունդ է, որ մեզ կը ծնի յաւիտենական կեանքին համար: Մկրտությունը Քրիստոսի հետ նոյնացում մըն է (իբրեւ Քրիստոսի Մարմին), երբ գՔրիստոս կը հազնինք, այսինքն՝ կատարելապէս կը միանանք իրեն (Գղ 3.27): Անիկա մասնակցութիւն մըն է Քրիստոսի մահուան եւ յարության (Հռ 6.3-4: Հմմտ Կղ 2.12), եւ որդեգրութիւն է Աստուծոյ (Գղ 3.26):

Աստուածաշունչին մէջ երեք տեսակի մկտրութիւններ կը ներկայացուին.-

ա. Մովսէսի Օրէնքով հրահանգուած մկտրութիւնը: Ասոնք մարմնական լուացումներ էին, ծիսականօրէն պղծուած անձերուն համար: Օրէնքին դիտումը մարմինը մաքրել չէր այնքան, որքան ժողովուրդին սորվեցնել, թէ Աստուծոյ աչքին մեծագոյն անմաքրութիւնը մեղքն է, որ մարդուս հոգին կը պղծէ: Եւ պիղծը չի կրնար Աստուծոյ մօտենալ, որքան ատեն որ մաքրուած չէ:

բ. Յովհաննէսի կատարած մկտրութիւնը: Անիկա հոգեւոր բարոյական նշանակութիւն մը ունէր: Ապաշխարութեան նշան մըն էր անիկա, եւ նախապատրաստութիւն մըն էր՝ դիմաւորելու եւ ընդունելու Փրկիչը՝ Յիսուս Քրիստոսը:

գ. Յիսուսի բերած մկտրութիւնը: Այս մկտրութիւնը ճշմարտապէս մարդիկը կը սրբէ նախ իրենց սկզբնական Աղամական մեղքէն, այսինքն՝ մարդոց մէջէն կը ջնջէ Աստուծոյ հանդէպ անհնազանդութեան մեղքը եւ անոր հետեւանքը եղող մահուան դատապարտութիւնը, եւ ապա՝ կը քաւէ մարդոց կատարած բոլոր յանցանքներն ու անօրէնութիւնները, նոր եւ մաքուր սիրտ մը եւ հոգի մը պարգեւելով անոնց, նորոգելով եւ նոր ստեղծուած դարձնելով զանոնք: Այս սրբութիւնն ու նորոգութիւնը մարմնաւոր չեն, այլ՝ հոգեւոր: Քրիստոսի ընծայած մկտրութիւնը նշան է որդեգրութեան (Հռ 8.15-17, օծումն է Սուրբ Հոգիին, եւ անոր պարգեւներուն մատակարարումն է՝ իրեն հաւատացողներուն, զանոնք հաւատքի կեանքի մը եւ չարին դէմ պայքարի կեանքի մը համար զինելու նպատակով:

ՄԿՐՏՈՒԹԻՒՆԸ ՔՐԻՍՏՈՍԻ ԱՆՈՒՆՈՎ, ԹԵ՛ ԱՄԵՆԱՍՈՒՐ ԵՐՐՈՐԴՈՒԹԵԱՆ ԱՆՈՒՆՈՎ

Մկրտութիւնը Ամենասուրբ Երրորդութեան անունով կատարելու հրահանգը կու գայ Քրիստոսէ (Մտ 28.19): Բայց Նոր Կտակարանի միւս գիրքերը միշտ մկրտութիւնը կը յիշեն՝ Քրիստոսի անունով (Գրծ 2.38, 8.16, 10.48, 19.5: Հռ 6.3. Գլ 3.27): Խորքին մէջ ասոնք իրարմէ տարբեր չեն, որովհետեւ Յիսուսի անունով մկրտութիւնը պէտք է հիմնուած ըլայ անոր աստուածութեան հաւատքին վրայ: Իսկ Քրիստոս աստուածութիւնը խոստովանիլ՝ կը նշանակէ Սուրբ Երրորդութիւնը խոստովանիլ եւ մկրտուիլ:

ՄԿՐՏՈՒԹԻՒՆԸ ԱՆԿՐԿՆԵԼԻ Է

Մկրտութեան անկրկնելիութիւնը սերտօրէն կապուած Եկեղեցոյ մէկութեան եւ մեր Տիրոջ ու մեր հաւատքին մէկութեան: Եթէ մէկ է Քրիստոս, եթէ մէկ է մեր հաւատքը՝ Քրիստոսով մեզի ընծայուած Աստուծոյ փրկարար շնորհքին մասին, այն ատեն մկրտութիւնը չի կընար կրկնուիլ, որովհետեւ ոեւէ նոր մկրտութիւն՝ կը նշանակէ այդ մկրտութիւնը հիմնել նոր հաւատքի մը, նոր Տիրոջ մը եւ Փրկիչի մը, նոր Սուրբ Հոգիի մը եւ նոր Եկեղեցիի մը վրայ: Այս մէկը կը շեշտէ Պօղոս առաքեալ «Մէկ է Մարմինը եւ մէկ՝ Սուրբ Հոգին, ինչպէս մէկ է յոյսը՝ որուն հրաւիրեց ձեզ Աստուած: Մէկ է Տէրը, մէկ՝ հաւատքը, եւ մէկ է մկրտութիւնը: Մէկ է Աստուած, Հայրն ամենուն, որ կը տիրէ բոլորին, կը գործէ բոլորին ընդմէջէն, եւ կը մնայ բոլորին մէջ»: (Եփ 4.4-6):

Եթէ կը ճանչնանք, որ Քրիստոսով մեզի պարգեւուած մկրտութիւնը ըստ էութեան տարբեր է Հին Կտակարանի մարմնական լուացումներէն, եւ Յովհաննէս Մկրտիչի խորհրդանշական մկրտութենէն, արդէն ինքնաբերաբար կ'ընդունինք, թէ կարելի չէ կրկնել քրիստոնէական մկրտութիւնը:

ա) Եթէ մկրտութիւնը մեղքերուն համար մեռնիլ կը նշանակէ, կարելի չէ որ մէկը երկու կամ անելի անգամներ մեռնի Քրիստոսի հետ (Հմմտ Հռ 6.3-4):

բ) Եթէ մկրտութիւնը վերստին ծնունդ մըն է, կարելի չէ որ անձ մը երկու կամ անելի անգամներ ծնի հոգեւորապէս, ինչպէս որ կարելի բան չէ որ երկու կամ անելի անգամներ ծնի մարմնապէս (Հմմտ Յհ 3.4):

գ) Եթէ մկրտութիւնը սկզբնական մեղքին լուացումն է, եւ մկրտութենէն առաջ գործուած բոլոր մեղքերուն քաւութիւնը, այդ լուացումն ու քաւութիւնը չեն կրնար կրկնուիլ, այլապէս ուրացած կ'ըլլանք այդ քաւութեան զօրութիւնը:

2-րդ դարէն սկսեալ, կարգ մը աղանդաւորներ կ'ուսուցանէին՝ թէ մեղանշողները պէտք է վերստին մկրտել: Ասիկա մկրտութիւնը անարգել եւ իր իմաստէն պարպել կը նշանակէր: Եկեղեցին հաստատեց թէ մկրտութիւնը անկրկնելի է: Նոյնիսկ վաւերական ճանչցաւ հերետիկոսներու ձեռքով կատարուած մկրտութիւնը, եթէ անիկա մատակարարուած է ուղիղ կերպով, այսինքն՝ Ամենասուրբ Երրորդութեան անունով:

ՄԱՆՈՒԿՆԵՐՈՒ ՄԿՐՏՈՒԹԻՒՆԸ ՎԱԻԲՐԱԿԱՆ Է

Ռեւէ արժէք կը ներկայացնէ մանուկի մը մկրտութիւնը: Չէ որ մկրտութիւնը կապուած է ապաշխարութեան, դէպի Աստուած դարձին: Արդ, եթէ մէկը գիտակից չէ, եւ ապաշխարած չէ, ինչպէս կրնայ ստանալ մկրտութիւնը:

Նոր Կտակարանը մանուկներու մկրտութիւն չի յիշեր, բայց այս լուծիւնը չի նշանակեր, թէ առաքեալներու ատեն Եկեղեցին մանուկներու մկրտութիւնը չէր կատարեր: Առհասարակ մարդիկ ամբողջ ընտանիքով կը մկտրուէին, ինչ որ բնականօրէն կ'ենթադրէ մանուկներու մկրտութիւնը եւս (Գրծ. 16.31-34: Հմմտ Ա. Կր 1.16):

Եկեղեցոյ առաջին շրջանի Հայրերը արդէն կը վկայեն մանուկներու մկրտութեան սովորութեան: Երանոս եւ Տերտուլիանոս հայրապետներ կը հաստատեն սովորութիւնը: Որոգինէս Հռոմայեցիներու նամակին իր մեկնութեան մէջ մանուկներու մկրտութիւնը առաքեալներէն եկած սովորութիւն կը կոչէ: Կիպրիանոս հայրապետ նոյնիսկ նախընտրելի կը գտնէ մանուկ տարիքին մկրտութիւնը: Այս սովորութեան մասին կը վկայէ նաեւ «Կանոնք Առաքելական» կոչուած կանոններու խումբը:

ՄԵԿՆՈՒԹԻՒՆ
ՀԱՅԱՍՏԱՆԵԱՅՑ ԱՌԱՔԵԼԱԿԱՆ
ՍՈՒՐԲ ԵԿԵՂԵՑԻՈՅ ՀԱՌԱՏԱՄԲԻՆ
Զարեհ Արք. Ազնաւորեան
(Շարունակելի 15)

THE BOOK OF LAMENTATIONS

WRITTEN: AROUND THE TIME OF
THE EXILE (586-520BC)

WHAT YOU NEED TO KNOW:

Lamentations is a series of five poetic laments, written after the destruction of Jerusalem by the Babylonians. The temple was destroyed and the city laid waste. Lamentations opens with a picture of Jerusalem after it had been attacked. From there on, we see the writer's raw dismay at what has happened to his home. After the lamenting comes praise for God and a plea for God to remember his people in exile.

WHY READ IT?

Lamentations is man's heart being poured out in a book. However, in the midst of the heartache come hints of hope and security. Even though the destruction that God had promised came to pass, the writer makes space in his lament to praise God and take comfort in his love. Even in the darkest times, there is reason for praise and comfort.

THE LETTER OF 3 JOHN

WRITTEN: PROBABLY AD100-125

WHAT YOU NEED TO KNOW:

This letter was written as a warning against leaders who were teaching things about God that weren't true. People had waited for years for the Messiah to come, but now they were becoming impatient and starting to change their beliefs. This false teaching crept in almost unnoticed, and Jude wanted to put people straight.

WHY READ IT?

This letter is a great encouragement to pray about, and check with the Bible, the things we assume about God. We should not shape our view of God based solely on what we experience, the things we go through, or what other people tell us. Instead, we should be checking with the Bible. Jude ends with a brilliant prayer for all Christians.

KEY CHARACTER:

Another Jesus' half-brothers was named Jude. Like James, he only became a follower of Jesus after Jesus had risen from the dead.

Ազգային Առաջնորդարան
Armenian Prelacy of Canada
Prélature Arménienne du Canada

514-856-1200
prelacy@armenianprelacy.ca
www.armenianprelacy.ca

Խմբագիր՝ Հոգեշնորհ Տ. Յակոբ Վրդ. Եագուպեան
3401 Olivar Asselin Montréal, Quebec H4J 1L5